

Χριστιανού βίος: Στάση ζωής ή πορεία αγιότητας; (Γεώργιος Ν. Μανώλης, Αρχισυντάκτης Ενότητας Θρησκείας - Πεκπουσία)

[/ Πεκπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η εποχή στην οποία ζούμε, χαρακτηρίζεται πολύ συχνά ως μία εποχή εκκοσμικευμένη, άγευστη πνευματικά από τη παρουσία του Θεού, όχι γιατί ο Θεός είναι απών, αλλά γιατί ο άνθρωπος Τον αφήνει έξω από τη ζωή του, και δυστυχώς πολλές φορές συνειδητά. Αυτό συμβαίνει γιατί η παρουσία του Θεού στη ζωή μας, όταν αυτή συμπορεύεται με την αμαρτία, γίνεται έλεγχος, με αποτέλεσμα ο άνθρωπος να μην αναπαύεται τελικά στην αγκαλιά του Θεού, αλλά σαν το κακομαθημένο παιδί επιδιώκει να βγει από αυτήν, για να αποδείξει ότι δεν τον έχει ανάγκη, καθώς η αγάπη Του εκλαμβάνεται ως δέσμευση, στον αντίποδα της ασυδοσίας που φέρνει η άρνηση του Θεού.

Ενώ όλα γύρω μας φωνάζουν και μαρτυρούν Χριστό, εμείς προτιμούμε να

κλείνουμε τα αυτιά μας, να αποστρέφουμε τα μάτια μας και να επιλέγουμε εν τέλει μία ζωή κενή από τη παρουσία του Θεού, και αυτό γιατί η αμαρτία παρουσιάζεται γλυκιά στον άνθρωπο στην αρχή, ικανοποιώντας το εγώ του, στη συνέχεια όμως τον αφήνει κενό και μόνο, αποκομμένο από τον Θεό και τον πλησίον του. Από την άλλη η παρουσία του Θεού στη ζωή μας δύσκολη, αλλά όχι ανεφάρμοστη, καλεί τον άνθρωπο να κάμψει το εγώ του και να προτάξει το εμείς, μέσα από μία κοινωνία προσώπων, όπου ο άνθρωπος δεν πασχίζει να ικανοποιήσει τα πάθη του και τον εγωισμό του, αλλά αγωνίζεται και προσφέρεται για το καλό του άλλου, ακόμα και αν για να το επιτύχει χρειάζεται και αυτή ακόμα η θυσία.

Ο άνθρωπος αδύναμος, όχι από τη φύση του, αλλά εξαιτίας της διηρημένης σχέσης του με τον Θεό και της ροπής του προς την αμαρτία μεταπτωτικά πάντα, έχει ανάγκη από πρότυπα ικανά να τον αφυπνίσουν και να τον βοηθήσουν στην πορεία του προς την κατά Χριστόν τελείωση. Στις μέρες μας τα πρότυπα τα οποία κατακλύζουν την ζωή του ανθρώπου, όχι μόνο προς μίμηση είναι, αλλά και προς αποφυγήν. Δυστυχώς όμως προάγονται από παντού συνειδητά, γιατί δημιουργούν άβουλες ζωής υπάκουων ανθρώπων, καθιστώντας τους δέσμιους των παθών. Σπάνια γίνεται αναφορά σε πρότυπα που προάγουν το καλόν καγαθόν της αρχαιότητας, και πολύ σπανιότερα τα πρότυπα εκείνα που οδηγούν στην υπέρβαση και τελειοποίηση του, μέσα από την Εκκλησία του Χριστού, που είναι η αγιότητα. Πρότυπα που μπορούν να οδηγήσουν τον άνθρωπο, προς την τελείωση, στην ολοκλήρωση του ανθρώπου εν Χριστώ.

Σε μία εποχή πνευματικά κενή αν όχι νεκρή, διαχρονικός και βροντώδης ακούγεται ο λόγος του αποστόλου Πέτρου άγιοι γίνεσθαι διασχίζοντας την βουβή ατμόσφαιρα και ταραζοντας την νεκρική ησυχία του σύγχρονου κόσμου, που αν και πολύβουος, τελικά θυμίζει την Βαβέλ μετά τη σύγχυση των γλωσσών, που ο ένας δεν καταλάβαινε τον άλλο.

Αρκεί να ξεφυλλίσει κανείς περιοδικά ή να περιηγηθεί στο διαδίκτυο για να διαπιστώσει πως η ζωή του σύγχρονου ανθρώπου είναι κατακλυσμένη από μη ορθά στοιχεία ουσιαστικού προσανατολισμού. Η ζωή και το ενδιαφέρον του ανθρώπου τις τελευταίες δεκαετίες μετατοπίστηκε στην ιδιωτική ζωή του άλλου, είτε με διερευνητικές ματιές στην ιδιαιτερότητα των στοιχείων των άλλων, είτε προβάλλοντας την δημοσίως ο ίδιος, επιδιώκοντας την δημοσιότητα για λόγους καθαρά εγωκεντρικούς και εγωπαθείς.

Ποια είναι όμως η πορεία του Χριστιανού ή μάλλον πως εκφράζεται απέναντι σε αυτήν την κατάσταση;! Θα μπορούσαμε να την κωδικοποιήσουμε σε τρεις συμπεριφορές.

Πρώτον η αναγνώριση και η επισήμανση μέσα από αυτά της αμαρτίας και εν συνεχεία η σιωπή και η προσευχή. Η διάθεση δηλαδή να καλύψει ο άνθρωπος τις αδυναμίες του άλλου, να πονέσει για αυτές και να αισθανθεί την ανάγκη να προσευχηθεί για αυτόν, όχι μόνο για την κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει, αλλά γιατί μπορεί και ο ίδιος να περιπέσει σε αυτή, αν δεν έχει πέσει ήδη.

Δεύτερον η υπόδειξη και η καταδίκη της αμαρτίας, αλλά και του αμαρτάνοντος, ώστε όπως ο Φαρισαίος, να αναδείξει κανείς τον εαυτό εν συγκρίσει με τον άλλο ως ανώτερο του, σκεπάζοντας ταυτόχρονα τα δικά του αμαρτήματα. Θυμηθείτε το ρητό, η επίθεση είναι η καλύτερη άμυνα.

Τρίτον η υπόδειξη, για άλλη μία φορά, και η καταδίκη της αμαρτίας, αλλά και του αμαρτάνοντος, υποκρύπτοντας ενδομύχως την επιθυμία να ήταν εκείνος που σηκώνει το δάκτυλο και υποδεικνύει, να ήταν στη θέση του αμαρτάνοντα. Επιθυμώντας δηλαδή και ο ίδιος να γευτεί την αμαρτία, αλλά δεν το κάνει, όχι γιατί αντιλαμβάνεται τις επιπτώσεις της διάπραξης της, αλλά γιατί είτε δεν

μπορεί να την πραγματώσει από φόβο, είτε γιατί δεν θέλει να διαταράξει την καλή εικόνα που έχουν οι άλλοι για αυτόν. Το ποια είναι η ορθή είναι πιστεύω αυτονόητο. Ας θυμηθεί κανείς την αγάπη του Χριστού που αγκάλιαζε, τον Ιούδα, τον τελώνη, τον ληστή, την πόρνη.

Από την άλλη πλευρά τώρα, η Εκκλησία προβάλλει τα δικά της πρότυπα, τα πρότυπα της καθημερινής μαρτυρίας του Χριστού, τα πρότυπα εκείνα που είναι γεμάτα από αγάπη και ενδιαφέρον για τον άλλο, τα πρότυπα εκείνα που θυσιάζονται για την αγάπη του Χριστού και του άλλου. Τα πρότυπα εκείνα που δείχνουν ότι είναι εφικτός ένας άλλος τρόπος ζωής, από αυτόν που η κοινωνία προβάλλει, και αυτός είναι η εν Χριστώ ζωή, η οποία ανακαινίζει τον άνθρωπο. Δεν τον επαναφέρει απλώς στην προ της πτώσεως κατάσταση, αλλά υπερβαίνει και αυτόν ακόμα τον παράδεισο, χριστοποιώντας τον άνθρωπο με την κατά χάριν θέωση του.

Πού θα βρει όμως ο σύγχρονος άνθρωπος, τα πρότυπα αυτά;! Αρκεί να στρέψει το βλέμμα του στους τοίχους μιας εκκλησίας, η στο παλιό εικονοστάσι της γιαγιάς... Είναι οι Άγιοι, οι Φίλοι του Θεού. Άνθρωποι χοϊκοί σαν εμάς, που είδαν την αμαρτία, την γεύθηκαν μέσα στο σκοτάδι, αλλά την αποστράφηκαν όταν είδαν και γεύθηκαν το Φως, και εργάστηκαν να διατηρήσουν ζωντανό το φως του Χριστού μέσα τους και να το μεταλαμπαδεύσουν και στον άλλο.

Αν ανατρέξει κανείς στα συναξάρια των αγίων θα συναντήσει εκεί ήρωες

πραγματικούς καθημερινούς, ανθρώπους που αγωνίστηκαν καθ' όλη τη ζωή τους, νύχτα και μέρα ενάντια στον Διάβολο, τα πάθη, τις αδυναμίες, τον κακό εαυτό τους, ενώ ταυτόχρονα εργάζονταν την αγάπη για τον άλλο αδιακρίτως, σκεπάζοντας τον άλλο. Άνθρωποι που δεν έπαυαν να εργάζονται για τον άρτον ημών τον επιούσιον, ανώνυμοι στους πολλούς, αλλά επώνυμοι στα μάτια του Θεού, και ταυτόχρονα αγωνίζονταν για την πνευματική τους πρόοδο και προκοπή μέσα στο σώμα του Χριστού, την Εκκλησία. Άφησαν τα εύκαιρα και τα προσωρινά για την αγάπη του Χριστού, ο Οποίος είναι ο ιατρός των ψυχών και των σωμάτων και η Εκκλησία είναι ιατρείον πνευματικόν, εκεί όπου ο άνθρωπος με τη χάρι του Θεού εργάζεται τη σωτηρία του και κοινωνεί με τον Θεό.

Αυτές τις μέρες θυμήθηκα, με αφορμή άλλα γεγονότα, την φράση του Ηροδότου, για το ποια είναι τα στοιχεία που συγκροτούν ένα έθνος και γράφει ο πατήρ της ιστορίας, πως αυτά είναι το ομόαιμον, το ομόγλωσσον, το ομόθησκον και το ομότροπον. Ίσως αυτά χρειάζονται και σήμερα για να ενωθεί και πάλι η κοινωνία των ανθρώπων, επαναπροσδιορίζοντας τον σκοπό της ύπαρξης του, δίδοντας τους όμως αυτή την φορά νέο περιεχόμενο. Συγκεκριμένα το ομόαιμον είναι το Αίμα του Χριστού του οποίου γινόμαστε κοινωνοί, ομόγλωσσον είναι η γλώσσα του Ευαγγελίου, ομόθησκον είναι η Εκκλησία του Χριστού και τέλος ομότροπον είναι η εν Χριστώ ζωή.

Εν ολίγοις η Εκκλησία μέσα από τη μυστηριακή ζωή της προσφέρει στον άνθρωπο τον τρόπο και τα μέσα για την σωτηρία και την κατά χάρη μετοχή του στη ζωή του Θεού. Η εμπειρία των Αγίων είναι η μαρτυρία της σωτηρίας του ανθρώπου, ανακαινίζοντας τη ζωή του και επηρεάζοντας την άμεσα και καθοριστικά, τόσο ως μέλους της Εκκλησίας, όσο και της κοινωνίας που ζει.